

ΑΥΤΟ πάλι τὸ πρᾶσο τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρείας τί εἶτανε; «Εἰσηγούμενου τοῦ Μιστριώτη» (πάλι ὁ βρουκλάκας στὴ μέση!) ἀποφασίστηκε νὰ μασκαρευτοῦν οἱ καινούριοι τόποι ποὺ παίρνουμε, νάλλαχτοῦνε δηλ. τὰ τωρινὰ ὀνόματά τους μὲ ἀρχαία κ' ἔτσι νὰ φαίνεται ἡ «ἐνότης τῆς φυλῆς» — καὶ τὸν κακό μας φλάρο. Καὶ στίς ἐπιτυχίες μας καὶ στίς ἀποτυχίες μας πάντα θάμαστε ἀδιόρθωτοι οἱ Ρωμιοὶ καὶ οὔτε ὑπάρχει δυστυχῶς ἡ παραμικρότερη ἐλπίδα πῶς τὸ Ἰπουργεῖο μας εἶναι σὲ θέση νὰ μᾶς σώσει ἀπὸ τὸ καινούριο μασκαραλίκι ποὺ μᾶς μαγερεύει ἡ ἀρχαιολογικὴ κουζίνα τοῦ Μιστριώτη.

Ο ΣΥΛΛΟΓΟΣ τῶν «Ἀνωφελῶν βιβλίων» προκήρυξε ἓναν ἀστείωτατο διαγωνισμό γιὰ πολεμικὰ δηγήματα. Ἀφίνουμε ὅλους τοὺς ἄλλους ἄρτους του, τοὺς κωμικοὺς, κ' ἐρχόμαστε στὸ ζήτημα τῆς γλώσσας. Ἡ γλώσσα, λέει, τῶν «ὑποβληθησομένων εἰς τὸν διαγωνισμόν διηγημάτων» πρέπει νάῃ ὅμοια μὲ τὴ γλώσσα ποῦναι γραμμένη στὰ βιβλία τοῦ Συλλόγου, δηλ. νάῃ γραμμένα τὰ δηγήματα σὲ καθαρεύουσα. Κ' ἔτσι σ' αὐτόνε ἰὸ διαγωνισμό δὲ θὰ κατεῖχε μονάχα κανένας διηγηματογράφος ποὺ νὰ ξίζει, μὰ οὔτε κανένας πρωτόπαιρος γραφιάς ἀκόμα, ἀφοῦ σήμερα ὅλα τὰ δηγήματα γράφονται στὴ δημοτικῇ. Ἄ, ξεχάσαμε. Μένει ὁ κ. Σπ. Παγανέλης καὶ οἱ Σεβαστοπούλαιοι τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς. Ὡστε μ' αὐτοὺς θὰ φτωχοπεράσει ὁ Σύλλογος τοῦ κ. Ἀθανασάκη καὶ Σίας.

ΚΑΠΗΟΣ δικός μας ἀπὸ τῆς Σαραντακκλησιᾶς, τραδηγμένος ἀπὸ τὴ συζήτηση ποὺ ἀνοίχτηκε στὸ «Νουμά» ἀπ' ἀφορμὴ τὸ ἄρθρο τοῦ Βρούτου «Τιμὴ καὶ Ἀνάθεμα», μᾶς ἔγραψε πῶς ἐτοιμάζει καὶ θὰ μᾶς στῇλει γλήγορα μὴ περιγραφὴ τοῦ πῶς φέρνονται ἐκεῖ οἱ Βούργαροι στοὺς δικούς μας.

Τὸ ἄρθρο αὐτὸ ἐλπίζουμε νὰν τῷχουμε γιὰ τῆλο φύλλο, γιὰτὶ κατὰ τέτοια σημαντικὰ ζητήματα πρέπει νὰ ξετσατοῦνε προσεχτικὰ καὶ μὲ εἰλικρίνεια, γιὰ νὰ φτάσουμε σ' ἓνα σίγουρο συμπέρασμα γιὰ τὴ μελλούμενη δράση μας.

— Τὰ χρονογραφήματα τοῦ «Ἀναδρομάρη» στὴν «Ἑστία», ρομφιοῦνται δὲ διαβιβάζονται. Εἶναι τὰ μόνα ποὺ ἀξίζουν τὸν κόπο ἀνάμεσα σὲ τόσες λογοτεχνικὲς τάχα φιλοφρονεῖς ποὺ μᾶς σερβίρει κάθε δειλινὸ ἢ «Ἑστία». Ἀναδρομάρης (τί πιτυχημένο ψευτόνομα!) εἶναι ὁ κ. Δ. Γρ. Καμπούρογλους ποὺ σὲ κάθε χρονογραφημά του ἔχει νὰ μᾶς δηγήθει καὶ ἀπὸ ἓνα χαριτωμένο παλιὸ Ἀθηναῖκο ἀνέκδοτο.

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ

Ἐπειδὴ, θέλοντας ὁ κ. Ἰαγκόπουλος καὶ μὴ θέλοντας ὁ ζουγράφος κτλ., στὸ προηγούμενο φύλλο* ἔγινε ἐπιθεωρησογράφος, γιὰ νὰ οἰκονομηθῇ βέβαια ἡ πολλὴ ὁμοιοθέματη ὕλη, ἃς γίνῃ καὶ δευτέρη φορὰ τὸ ἴδιο, ἔτσι γιὰ νάχουμε λίγη ποικιλία ἀπὸ θέματα, νὰ ποῦμε καὶ γιὰ τὴ φυλλοξέρα (!), ποὺ δὲ θὰ χωροῦσε ἄλλοῦ λόγου γι' αὐτήνε.

Κι' ἃς ποῦμε πρῶτα γιὰ τὸν ΑΘΩΝΑ. Γιὰ τὸν Ἀθῶνα τὸν κρυσταλλωμένο, ποὺ λέει κι ὁ (θεὸς σχαρῆς) τονε) Σοῦτσος. Λοιπὸν δημοκρατία καλογερίστικη ὁ Ἀθῶνας, ἐπειδὴς ἔτσι θέλει ἡ Ρουσσία; Καὶ ἡ Ἑλληνικὴ κυβέρνηση, ὅπως ἐξῆρνα παρατηρεῖ ἡ Ἀκρόπολη, δὲν ἔχει ἄλλο λόγο παρὰ «ὅπως ἀγαπᾷς, ἀγα μου»; Καὶ τὸ πολὺ Ἑλληνικὸ δημόσιο ἔχει καθόλου εἰδηση, τί πρᾶμα εἶν' ὁ Ἀθῶνας; Ὅτι ἓνα σωρὸ εἶναι τὰ χτήματα τῶν μοναστηριῶν του σ' ὅλη τὴ Χαλκιδικὴ καὶ στὴ Θάσο καὶ στὴν ἄλλη ἀκόμη Μακεδονία; Ὁ Γκιώνης δὲν τὰ λέει ὑπερβολικὰ στὸ γράμμα ποὺ δημοσίεψε ὁ «Νουμάς». Καὶ ἂν ἀκόμη ἔχῃ ἄδικα—ὅπως θέμι νὰ πιστεύουμε—στοὺς φόβους του, μήπως τὸ Ὄρος γίνῃ Ρούστικο φρούριο, δὲν πρέπει πάλι νὰ δεχτοῦμε μοιραλατρικὰ τὴν τύχη του νὰ τὴνὲ κανονίσουν ἄλλοι—ἐδῶ πειὰ δὲν εἶναι καὶνε Ἀρβανίτες καὶ Πανευρωπαϊκὰ συμφέροντα!—καὶ ν' ἀφίσουμε ἀνεμπόδιστη τὴν πλήμμυρα τῶν Ρούσων καλογέρων ἐκείπερα. Μᾶς φτάνουν οἱ δικαί μας οἱ καλόγεροι. Ἀς βροῦν ἄλλο βροῦν οἱ Ρούσοι κι ἃς τὲ βαφτίσουν ἅγιο, νὰ πᾶν νὰ κάνουν τίς μετάνοιες τους ἐκεῖ. Καὶ ἡ Ρουσσία ἃς δημέψῃ (πωστότερα: ἃς συμπληρώσῃ τὴ δήμεψη) τὰ χρήματα τῶν Ἀθωνίτικων μοναστηριῶν στὴ χώρα της, γιὰ νὰ τὰ δώσῃ σὲ κάνα νέο Ἀγιονόρος.

Ὡς τώρα εἶχε λόγο ἡ Ρουσσία νὰνακατεύεται στὸ Ἀγιονόρος. Εἶναι ἡ προστατρία τῶν Ὀρθοδόξων στὴν Τουρκία καὶ λοιπὸν ἔπρεπε νὰ ὑπερασπίζεται καὶ τὰ προνόμια τ' ἁγιοκρατικὰ, ἀκόμη κι' ἂν δὲν εἶχε καὶ δικούς της ἐκείπερα. Τώρα ὅμως ποὺ ἔλειψ' ἡ Τουρκία ἐκεῖ, σιχώνεται κ' ἡ προστασία καὶ ἡ ἐννοια τῆς Ρουσσίας, ἂν δὲν ἔχῃ τίποτα κρυφοὺς σκοπούς. Ἀφοῦ ἡ ἴδια ἡ Ἑλλάδα

* Σημ. Πρέλει σιὸ ἄρθρο κεῖνο ἀπ' ἀφορμὴ τῆς ἀνάθεμα, στὸ τέλος, ἀντὶς «σὲ τέτια μικρὴ περίστασι» νὰ γραφῇ «σὲ τέτια μιά περίπτωσι» καὶ νὰ προστεθῇ ἡ ἡμερομηνία: 30 1. 913.